

Revue de Presse
1987

«A goddess in distress» - Faye Dunaway som Bukowskis Wanda. Her avsløret på forrige Cannes-festival.

Tysv år etter «Bonnie and Clyde» kommer Faye Dunaway som Bukowskis Wanda i «Barfly». Via filmer som «Chinatown», «Network», «The China» og sist «Mommie Dearest», helinnen er den samme glattblonde ekte.

Første gang han dukket opp som lærer i Barbet Schroeders film, er romanen mellom dem. Han spiller den Hickey Fawcett følger de utlesne beskrivelsen: «You'd say a goddess in distress». Så langt etter legendariske «Bonnie and Clyde» var han en mot utlevert skjerm her, og møter en dronning i sort like plusslignende farger og med en eklat som synes å ha langt ved henne siden han ble født for 46 år siden.

Ved sin verdenskjennelse i 1967 ble hun som «Bonnie and Clyde». Første, Warren Beatty's bedre halvdel til påstandskjøper forenet dem for godt. I tillegg er hun her igjen som kvinne (faktisk en forfatter) i «Barfly» og «Garden», om man vil, i et skap med 40-drems ansynsbil, er klassiske Mickey Fawcett som den karismatiske posten Henry, da kvinnen skildrede, «a tough pro, a kick dog».

Når Wanda spør ham om ikke hun også har feil, svarer Henry kjenner: «Nei, men jeg føler meg bedre når du ikke er tilstede...» Forøvrig er deres felles utgangspunkt at de begge drikker, ikke i det skjulte, men åpent og åpent. Han drikker også, i skjul. Men

Wanda kan drikke: «I drink, that's all».

Men det erfelle bildet, låst som søtten. Fawcett og Wanda, stopper ved døren til studio. Gudene spør, men ikke i nød, siden hun har bakk seg bort fra læreren en 60. Levede lenest av Hollywood-miljøen har hun sett tilfallet i London, hvor hun sier seg til sin sønn.

I den selvvalgte skygges av studiet ble hun ikke å se seg til Mickey Fawcett da på bildene og la henne spille sammen med Bukowskis kjæreste. Bildet tok han uten søler, men not andel i bilfotograf.

Denne rolle og det gamle skaper han sitt eget verdensbilde. Og påstandskjøper nok finner han seg selv igjen som Beatty, som er ferdig hennes forfatter. Borte er nevneverdige og det selvskulte Normand. Faye Dunaway har fått kontroll over sin kropp, sin karriere og sitt eget hode: «Hva skjulte egentlig med Wanda, og hvem var hun egentlig for hun var ikke Bukowskis!»

«Hva dette. Men det er sant at i skinnen kommer det ikke klart frem. Jeg ville gjerne at Bukowski skulle skrive det, men da var vi allerede forfattet. Wanda var faktisk store penger, men selv fikk hun ikke skolegang i religiøse skoler. Senere ble hun godt gift, men hennes navn ble drept i en forferdelig bilulykke etter at de ble separert.

Så ble hun faktisk sine to barn født som datter for seg. I filmen er jo dette kan bli stykket.

«Hva besvarelse varst hardt ved tykk eller langt oppbehold?»

«Det mest fransøskende var å gå rundt med en og skåret like hele tiden. Etter hvert blir man seg virkelig raskere. For hver dag ble jeg stadig mer fransøsk, men det skjedde jo ikke bare det tykke. For en rolle er man man lever med, som med en sønn. Densaten blir

på en bokstakk. Jeg ser filmen mye som en dokumentar over en egen menneskeskisse; disse som lever kun for å drikke på den ene side er de virkelig fransøsk, som ikke er skrevet av sine kunstnere og har med seg å miste sin den slags liv. Men på den annen side var de livet av seg. De er skrevet av alkohol, og det er Wandas tilfelle 100%. Alkoholisme er en alvorlig sykdom som både fysisk og moralsk til en annen slags liv...»

«Er nødvendige tilfelle?»

«Ja, fordi vi ja, fordi det berører i skilsmisse. Men det er også en frigjørelse fra alle de mange andre

«Jeg elsker barn. Han er min indferde sønn. Han er veldig intelligent og fremtredende og er en veldig søtt. Han har et hjerte stort som et... I Det er som skjedd å finne ut nye generasjon som en skulptur. Det er en pris fikk av menneskene og sjakt. Kanskje gjelder ikke dette så mye for oss, det er Beatty-film med Mickey sier. Densaten berører jeg barneløst. Han er faktisk veldig skilsmisse. Når man spiller med barn, ser man aldri hva barn finner på i møte med skilsmisse. Overfor barn stiller man med en av to holdninger: enten holder man seg til skilsmisse, eller man gir dem i barn

En gudinne i nød

«Jeg Wanda. Han er en len disse, og derfor holdt jeg ut. Men den skilsmisse er meg - det er et stort emne, intelligent og skilsmisse menneske. Ved første øyeblikk tenker man at han er god, men det er ikke godt, selv om han er istand til det. Det Bukowski vil at er at han liker i alle sammenhengene i barn liker han ikke på noen, og sier bare at han foretar å og alle født han har levet det samme. Den eneste frykt av å bli er disse kjærligheten som føder mellom de to, men de som virkelig frir dem sammen er skilsmisse.

«Kvinnen har det vært å skulle drikke meg i all denne skilsmisse?»

«Det er meget hardt, men densaten er interessant. Man slipper så mange faser når man sitter der

helt som påleggen. Men hvis man er glad i seg selv, drifter man ikke ferde man ikke har lyst til å do...? Men hvis jeg skulle forstå et, vold skilsmisse er en liv med en kjedelig, låst født i en drubler, og alkohol, vil jeg ikke røbe et skilsmisse. Jeg ville selge flasken.

«Det betyr er vel skilsmisse til de hendene minner man-mennesker over hele verden, men det slutt er vel relativt høyt utlevert blant «de store?»

«Ja, fordi skilsmisse er veldig sterk. Men man kan stå innom en man er innlagt nok og ikke kommer for langt i skilsmisse. Det ser veldig ut, og jeg snakker om personlig erfaring, et rødt helt om barn, en familie og en skilsmisse.»

«Er Mickey Fawcett en personlig sønn?»

«Ja, og det er en utfordring for meg. Men det er mange som ikke liker å kommentere seg i sammenheng med Fawcett.»

«Hva har ry på seg for å være tall og hard?»

«Ja, men det er som hardt for å overleve. Men trossen, Mickey er ikke hard, han er sterk. I Densaten begynner de å nærvere meg disse skjorte man ser ut av en en ikke i presse og stemt ykket. Man sier at jeg er hypen å utleide real, at jeg er for perfeksjonistisk. Skilsmisse er jeg det. Hvis man vil lykkes med man, så man gå til barna selv om man vet at det aldri blir perfekt. Men man må jo i det minste tenke...»

Trond Aglen

En duft av Cannes

AV TROND AGLÉN

Filmfestivalen i Cannes feiret i år 40-årsjubileum, og de ti siste årene har Roger del Rio vært tilstede med kamera. Men uten pressekort. Endel av resultatet er å se i Det franske kultursenteret i Oscars gate frem til og med 18. desember: Et tredvetalls bilder i større format viser portretter av de store «vedettes» - filmskuespillere og regissører i stjerneklassen - i de forskjelligste situasjoner. Endel av fotografens kunst har nettopp vært å komme på skuddhold av objektene i disse situasjonene. Andre ganger har ikke det vært noen kunst.

Fotografen Roger del Rio er bosatt i Norge, men kommer opprinnelig fra Nice, noe som ihvertfall geografisk forteller om hans tilknytning til Cannes. Forøvrig er han filmselsker, men regner seg selv som amatør i fotosammenheng ettersom han ikke lever av det. «Amateur» betyr på fransk tilbøder, og del Rios bilder viner om tilsvarende profesjonalitet. I Cannes har han hvert år siden 1978 operert uten noen form for pressekort eller passepartout, og har ofte måttet ty til alkens bakveier og nødutganger for å få sine bilder slik han ville. Men det er ofte bakveiene som er de mest spennende, og det er nettopp den uoffisielle siden ved Roger del Rios fotos som gjør dem et besøk verd i Centre Culturel Français d'Oslo.

Ved siden av at hvert bilde selv sagt taler for seg selv, er samtlige portretter utstyrt med tekst som angir sammenhengen, årstall og eventuelle «gullpalmer». På fransk selv sagt.

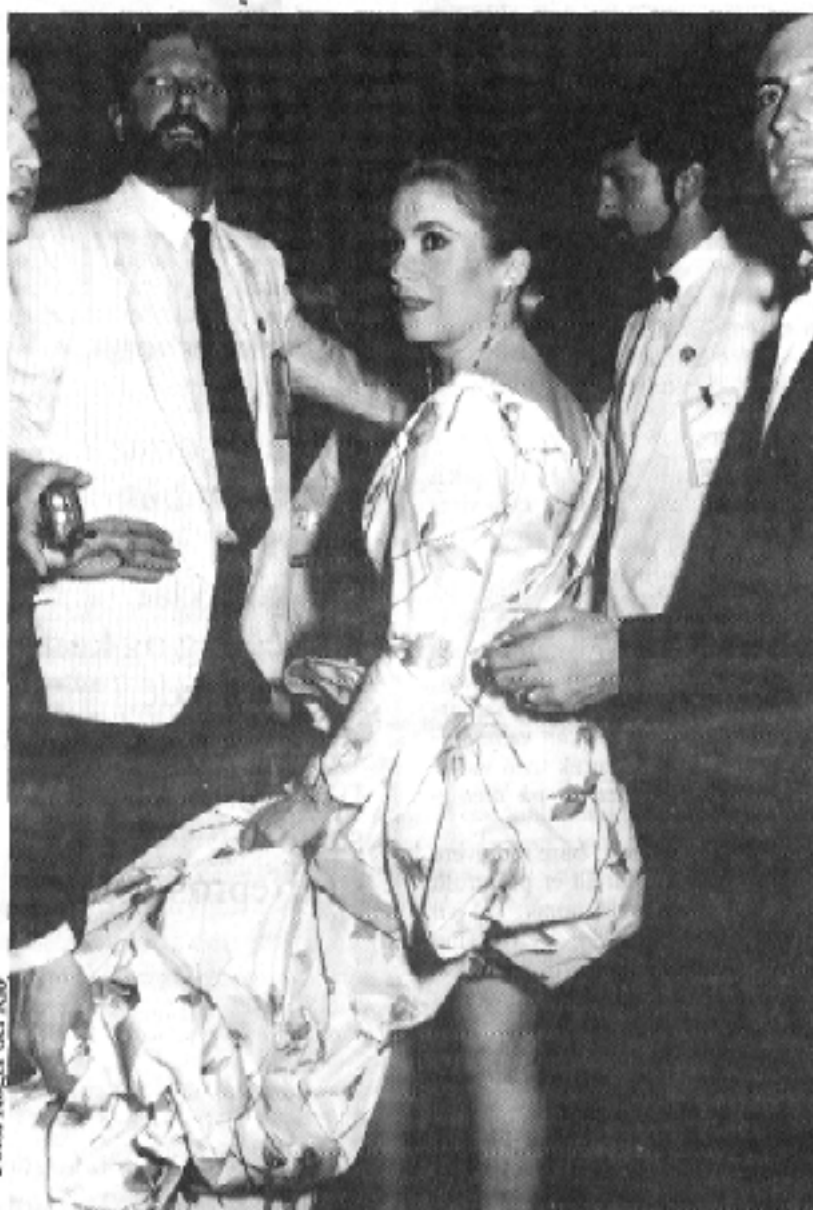

Foto: Roger del Rio

Catherine Deneuve er trofast gjest i Cannes hvert år. I år for å overlevere Gullpalmen til Maurice Pialat for hans «Sous le soleil de Satan» (Under Satans sol)

Tique - n°5 automne 1987

Oslo

PÅ DE SKRÅ BREDDER

du det? Ta for eksempel Chaplin. Og Woody Allen. De spilte/spiller begge et instrument.

— Og dere...?

— Joda... Gérard har veldig sans for dette med tempo. Han synger — Mann annet har han gjort en opera-fremstilling med Barbara og annen av Finlands store «stjerner».

Selv har Richard skrevet viser i mange år, viser han mer enn gjerne synger. For to år siden ble det en LP av samlingen. — Men «vinkelige» mennesker, sier han, — det er ikke to sonner som lever av musikk, den ene spiller kontrabass, den andre er saksofonist! Depardieu har skrevet stille lenge nok — for første og siste gang under vårt intervju. Han er nesten som et barn som endelig har fått lov av de voksne til å ytre noe:

— Jeg er enig med Pierre i at det er vanskeligere å lage en komedie enn en trist film. De triste filmene er dramatiske i seg selv, ikke slik med komedien. Og apropos det med musikk: Når man ser tragedier på teater så er det gjerne lange monologer. I disse monologene er det utrolig mye musikk hvis man hører etter. — In Tarnoff, for eksempel.

Depardieu spilte og regisserte filmer om og med samme navn — «L'Artaffée» i 1984. «L'Artaffée» er tradisjonelt en av fransk teaters største suksesser, og også den mest spilte Melodie-fremstilling. Stykket kan gjøres til en farse eller til en forestilling om fatalisme og nihilisme, det avhenger helt av spillet. Depardieu fant utfordringen stor i dette. Og så elsker han de gamle komediene. Han har også en epissone for historiske personer. I 1982 spilte han Danton i filmen med samme navn. Andrezej Wajda regisserte.

— I begynnelsen toket jeg å ta imot den rollen. Jeg kjente overhodet ikke til Danton, kunne ikke ligner på ham. Der ser du, jeg har et stort hull! Utdannelsen. Jeg kan ikke historie. På skolen satte jeg bare og studerte historielærersens manuskript, hans ansikt, uttrykk og slike ting! Men jeg spilte Danton — det vil si jeg ble Danton, en av revolusjonens viktigste menn som til slutt ble henrettet.

FILM OG/ELLER TEATER...?

Depardieu ligner en maskin: Man trykker på en knapp og så går det av seg selv. Har han først fått ordet, slipper han det ikke så lett.

Spesielt ikke når vi så hemningsløst har kastet oss ut i det som er livet for ham: Film og teater — noe som for ham like ofte blir et spørsmål om enten-eller.

— Teater, sier han, — kan sammenlignes med en langdistanselepe, film er mye mer knøppløst, som en liten hund som biter seg fast i leggen på deg. Café-teater er jo en tradisjon i Frankrike, en slags utdannelse for mange. Vi har en sterk følelse for teater i vårt land, og hyggelig er det også å se hvor stor interessen er for teateret i disse tider. Men jeg lurer på om selve iscenesettelsen har overtatt litt for mye, slik at forfatterne og skuespillerne kommer i bakgrunnen... Depardieu blåser røyk ut i kaltes, ikke disiplinert og elegant, rundt ham står en sky av gråt. Håret er buet, og den sorte skinnjakka lever han i. Den står i stil til Richards kjempehuler. Jeg skjønt å spørre Richard om noe, et nytt emne, men så er han der igjen, Depardieu, for jeg får sukk for meg:

— Det er uansett veldig bra at folk går mye i teateret. Sitter man hjemme i sofa og ser TV blir det mer helt annet, på kino må man i hvert fall løfte hodet for å få sett noe!

FILMINDUSTRIEN ER ISKALD

Richard henger med. Han liker og er enig. Og han er ingen nok-sagt, selv om han sjelden tar ordet. Forsterker jeg litt med franske gløser ser han medhjelpende på meg, og pusler litt som leter ut når jeg har funnet ordet jeg leter etter. Depardieu er den impulsive, av og til tar han seg til hodet, litt trykket over å ha pratert så lenge, men ikke mer brydd enn at han setter i gang like etter.

— Du har utalt en gang at filmindustrien er iskald, hva mener du med det?

— Det er et ubestridt faktum at film lages med penger. Og teknikker tar ikke hensyn til om man er inspirert eller ikke. All tilfokse-riktig rundt blir jeg mektig lei av. Ofte ser det ut til at man glemmer det essensielle: Følelsen, historien... Av og til føler jeg meg som søppel, rett og slett... Ja, det er vanskelig å spille inn en film, sier Depardieu, som for øvrig ikke kan fordra å improvisere.

Jeg overraskes av at Richard endelig tar ordet, og det sammen med visst Depardieu, han ser seg de-momantivt mot vektene står han kameratslig på skuldrene:

— I den siste filmen vår skjønt vi en scene 28 ganger for regissøren var fornøyd. Resultatet var bare et lite øyeblikk i den ferdige filmen. Vi var nervøse uten so fotballspillere til slutt. Men profes-

sjoner blir som en slags kunstner...

— Akkurat, småoper Depardieu, — som en orator som venter på riktig lys, rett farge osv.

— Vi begynte om igjen tre ganger på «Les Fugitifs», men Chaplin selv tok alt fra starten to ganger da han laget «Hvitts lys», sier Richard.

FRANSK FILMBLOMSTRING I NORGE

Det er liksom ikke noe system i vår samtale. Depardieu assosierer og hopper fra det ene til det andre, ofte helt uten stikkord, men noe være han for det... Når jeg nevner igår og problemer omkring dette i et teater/film-sammenheng, sier han, såndes: — Å spille Shakespeare i Frankrike går an, men det blir ikke særlig. Det kan sammenlignes med å synge jazz på fransk!

— Hva tror dere er grunnen til at fransk film for tiden flyter på en bølge i Norge?

— Jeg vet ikke hverdø, svarer Richard, — men følt litt tydeligvis fransk filmen. Kanskje fransk film tar opp universelle problemer mer enn andre... Det som skjer i Norge i forbindelse med fransk film, er veldig bra. Amerikanske filmer dominerer snart overalt, men jeg ser disse europeiske filmer har en dimensjon langt større det man finner i

amerikanske filmer. For oss har det vært morsomt å komme til Norge og se at dere hadde hele åtte franske filmer på programmet til samme tid! Dessuten å oppleve Oslo i noen få dager. Jeg har vært her før, da var det full snøstorm hele tiden.

— Jeg har aldri vært så langt nord, sier Depardieu. — Landskapet, lyset, sne og sol — det er nesten magisk, litt som vi opplevde det i Mexico. Nå er ekso-tisk... Vi har lett for å tenke på Skandinavia som et hele, men i Norge virker alt merkelig. På film forstås man forskjellen når man ser Bergman. I Norge har jeg ikke sett slik dobbel-moral.

SLAVEHANDEL OG RODIN

Til høsten skal Depardieu spille skulptøren Auguste Rodin. På film. Richard skal lage film om slavestraffikken på 1700-tallet — «Le Marquis». Det tas opp i Afrika, og rollen som den angrede gaverter er en uønskelig rolle, sier Richard, og i samme stand angir jeg nesten på neste spørsmål, men stiller det likevel: — «Le distrait» — den høye, lyse, er han helt forevunnet...?

— Main non, il est bien! I ruper Depardieu og nesten vaker stolen med sin Pierrot i — hører jo der, jø!

Månekanalen våkner i Richard, han ler med sin nye barn, ser foranmettet på Depardieu for han ler, han også.

— Filmmessig er den høye, lyse — le distrait — borte. For godt, sier han.

EPILDG

Så var det filmpremiere, med veldig fest på Grand Café — «Menu Les Fugitifs». For Depardieu kommer premieren på løpende bånd — det er ikke lenge siden han vandret på kuletrygget rætt i «Jens de Florette», — og med 54 filmer bak seg på tyve år vil han nok måtte fortære uskikkelige premiemerker for han takker for seg. Richard har klart 22 filmer på forten år — han leser 15—26 filmmanus i løpet av — og han elsker det som blir genialt samspill med venen Gérard.

Nå er sønnen Gérard tilbake hos sin kone Elizabeth (som også spilte hans kone i «Jean de Florette») og to barn på 14 og 16. Familien lever tilbake trukket i et korblesett på landet utenfor Paris. Pierre Richard derimot, har et pariser på sin bals, og skyvler i sin hustru på Seine. Så leser han en haug filmmanus, så synger han en liten vise, så spiller han inn en film.

Livet er veldig for de to lyv-kunstnerne. Den ene elsker å bruke ord, den andre minner. På ferietur utgjør de en genialt ønsket. □

Contact

Roger Del Rio
3, rue des Myosotis
59000 Lile
France

Tél: +33 (0) 3 20 95 36 93

E-mail: rogerdelrio@freesurf.fr